

Исакъ.

Извѣстията сѣхъ вѣрни. Въ Цариградъ го нѣма и не зна-
ѣхтъ кога е избѣгнѣлъ отъ тамъ. Но днесъ въ мѣнастирятъ
азъ забѣлѣжихъ едно небивало движение: старцитъ шетахъ
на горъ на доло, а на лица имъ се виждаше задоволение;
на литургията пѣхъ спомѣнахъ Петровото име.

Драгомиръ (ядосано).

Тукъ е Отецъ Иванъ! (къмъ Иванка) Виждашъ ли, какъ се
възвива работата?

Иванку (мисли съ наклонена глава).

Исакъ.

Нито минута не трѣба да се губи! въ тая ношть трѣба
всичко да се свѣрши, чувате ли? Инакъ, — ште бѣдемъ из-
биени като добитаци: азъ добръ знаѣхъ Отца Ивана.

Драгомиръ (оште по-ядосано).

Може вече и да е късно...

Иванку (бързишкомъ дига глава),

Нѣка бѣде така! Царятъ ште излиза ли тойзи вечеръ
отъ палатитъ си, Драгомире?

Драгомиръ.

Не.

Иванку (помислюва).

Утръ е св. Недѣля; не ште ли ходи той на вечерня?

Исакъ.

Той е богомолецъ, — трѣба да иди.

Драгомиръ.

Вечернята ште бѣде въ домашната черква.

Иванку (мисли доста дългичко и послѣ бързишкомъ дига глава).

Готовъ ли си, Драгомире?